

Een trap naar de sterren

Constant Meijers

Na in de beginjaren een sterke groei te hebben doorgemaakt, begon de oplage van *Muziekkrant Oor* tegen het einde van de jaren '70 te stagneren. Welke acties we ook ondernamen, welke aantrekkelijke elpees we bij een abonnement ook in het vooruitzicht stelden, er viel geen aanwas meer te realiseren. Langzaam maar zeker kalfde het abonneebestand af.

Er werden allerlei verklaringen geopperd, waarbij we eerst de hand in eigen boezem staken. Vervolgens kreeg de nieuwe punkstroming de schuld in de schoenen geschoven. Die zou, mede aan de hand van een eigen tijdschrift, een nieuwe generatie publiek bij *Oor* weghouden. Voor een deel klopte dat wel, maar gaandeweg werd ons duidelijk dat een andere ontwikkeling nog veel verstorerder werkte: het ouder worden van het lezersbestand. En dan niet het ouder worden an sich, maar het gegeven dat mensen rond hun dertigste trouwen, kinderen krijgen en carrière maken. Ze hebben andere dingen aan hun hoofd. Trekken er nauwelijks op uit. Kijken televisie. We plakten die groep een eigen etiket op: de bankstelgeneratie. Een *lost generation*.

Goud van oud

Dertig jaar later blijken de *couch potatoes* hun hoofd weer boven het maaiveld uit te steken. Ze hebben de kinderen de deur uitgewerkt, hun midlifecrisis overwonnen en willen net als Elvis hun televisie aan barrels schieten – *57 channels and nothing on*, zingt de Boss ze voor. Kom, zeggen ze tegen vrienden en vriendinnen, laten we ons hoofd weer eens om de hoek van de deur steken, misschien valt er buiten weer wat te beleven. En ja hoor, er blijkt buiten enorm veel aan de hand te zijn. Zoals in de jaren '60 de industrie klaarstond om de zestigers te bedienen met stereo-installaties en langspeelplaten, staat de industrie nu klaar om zestigers te verleiden om voor heel veel geld nog eens naar hun helden van toen te komen kijken. Goud van oud. En neem je kinderen mee! Nee, nog beter, neem je kleinkinderen mee – drie generaties Stones-fans in de Kuip, dan heb je wat bereikt in je leven.

Ze gaan niet alleen naar muziek, de bloemenkinderen van weleer. In de tussenliggende jaren hebben ze ook belangstelling gekregen voor kunst en cultuur, voor reizen en voor het zo slim mogelijk beheren van hun financiële reserves. Vijftien jaar geleden, net 50 geworden, heb ik nog een poosje rondgelopen met een plan een tijdschrift te beginnen waarvan die onderwerpen de speerpunten zouden vormen, maar na veel vijven en zessen strandde het plan op de titel. We moesten de doelgroep bereiken, maar konden dat niet omdat we koste wat kost wilden vermijden dat die zou worden aangesproken op haar leeftijd. Advertenties voor incontinentieluiers, eeuwig warme sokken en bedverhogers

Constant Meijers

is hoofdredacteur van TM vakblad
voor de podiumkunsten en
oud-hoofdredacteur van
Muziekkrant Oor

zouden we voor geen goud accepteren. We werden fysiek dan wel oud, maar vanbinnen, nee, vanbinnen waren we nog altijd jong. En dat zouden we blijven ook. *On the road again.*

Op het snijpunt van cultureel kapitaal met financieel kapitaal bloeit het leven nog één keer in al zijn verscheidenheid op. Met een urgentie die herinnert aan de puberteit. *We want the world and we want it now*, zong Jim Morrison, en voegde dusdanig de daad bij het woord dat zijn graf nu al bijna 40 jaar een bedevaartsoord is. Wie in die tijd op de bank heeft gezeten, weet dat het moment is gekomen om de inzet te verhogen. De toekomst is verleden tijd. Nu kun je nog naar de andere kant van de wereld reizen, de hoogste berg beklimmen en met duizenden soortgenoten midden in de nacht de Monet-tentoonstelling in Parijs zien.

Vermaledijde zestigers

Ontgripping, daar gaat het om. Die vermaledijde zestigers zijn de wereld nog niet uit. Ze blijven de aandacht trekken, weten actrices en modellen van boven de 60 zelfs weer *hot* te maken. Ze gaan nog twintig jaar mee. Dat betekent twintig jaar om die babyboomers nog lekker uit te melken. En haal dan ook de woorden aan die Dylan aan zijn *forever young* liet voorafgaan: *May you build a ladder to the stars / And climb on every rung.*

En als de grijze golf dan eindelijk ten grave is gedragen, is het de beurt aan de opvolgers. Die zijn kleiner in tal en dat hebben slimme bestuurders in de gaten. Die zetten een beleid in van verkleining en verfijning. En leggen de nadruk op participatie en educatie. Op het publiek van de toekomst. Wie daarover zijn zorgen uit, krijgt van mij steevast te horen dat ik me pas zorgen zou maken als jongere generaties de kunst links zouden laten liggen en geen veelbelovende talenten meer zouden opleveren. Want dat doen ze namelijk wel. En ze brengen daarbij hun eigen jonge schrijvers, fotografen en publiek mee. Om samen een nieuwe trap naar de sterren te beklimmen.